

Pohládím ozdobný jílec Dýky za opaskem a pevně sevřu víčka v domnění, že zaženu slzy při vzpomínce na svou přítelkyni Margaret. Marná snaha, mé slzné kanálky již ztratily schopnost produkovat slzy, ale toho nutkavého pocitu pláče se nemohu zbavit.

Do okna se opírá silný vítr a já slyším jeho hvízdavý zvuk, jak se snaží dostat dovnitř jakoukoli malou škvírkou. Venku prší, místnost ozáří další blesk a poněkolikáté se na okamžik rozední.

Není to obyčejný déšť tam za okny, který vám jemně stéká po těle a cítíte se v něm bezpečně, jako by vás objímal. Máte tendenci roztáhnout ruce a obejmout ho také, tančit s ním a užívat si ten teplý pocit.

Tento déšť je něčím zvláštní. Možná je to tím, co se za poslední roky odehrálo, možná je to jen tím krutým větrem, ale tento déšť vás neobjímá. Posílá miliony zbojníků, kteří vás napadají a ženou pryč. Nechcete v něm tančit, nechcete vlastně vůbec nic, jen aby to skončilo.

Už ani nevím, zda mluvím pořád o dešti, či o celém životě. Ještě donedávna jsem svému přesvědčení věřila. Věřila jsem, že dokážu všechno změnit. Teď se to zdá jako naivní věc. Byla jsem tak hloupá. Malá, hloupá holka s velkými plány, jež ji šírají zaživa. Co je teď? Kde je teď? Copak jsem to úplně vzdala? Čekám tu jen na smrt? To nemůžu dopustit, musím se sebrat. Přece se dá ještě něco udělat, pořád mám Esminy kapky a Třaskavé kuličky. S tím by se dal vymyslet nějaký plán. Ještě před chvílí jsem byla plná odhodlání a toho se musím držet!

BUM!

Nejspíš mají beranidlo, nebo že by se snažili rozrazit dveře silou vlastních těl? To není možné, to jsou bez šance.

Dozajista si musí něco sehnat a do té doby mám čas vymyslet plán. Jen by mě zajímalo, kdy se má existence zvrtna na boj o život. Potřebovala bych rozmotat ta vlákna uvnitř sebe. Třeba mi dají vodítko, jak celou situaci zachránit.

„Au!“ ujelo mi nechtěně poté, co jsem se ohlédla na dveře. Musím být tiše. Neviděli, kam přesně utíkám. Možná to vzdají a půjdou dál. Aspoň bych měla více času na přípravu posledních kroků k boji. Nebo spíš k útěku?

Tupá bolest po zásahu šípem, kterým mě trefili na chodbě, mi zatemňuje mozek. Nemůžu se soustředit. Nemůžu se hýbat. Nepřemýšlí mi to. Je přece jasné, že viděli, kam utíkám, minimálně mě slyšeli, když jsem se dožadovala pozornosti, o kterou už nyní vlastně nestojím.

Měla bych si ošetřit to rameno. Takže bod číslo jedna v mém plánu zní: obrátit vše jiným směrem, než je má smrt. Dobrý plán, minimálně kdyby se mi povedl dotáhnout do konce.

Jo a mimochodem, jsem Julie, princezna Kaspenská, a tohle je mé klubko vláken osudu. Můj příběh...